

lesiske lovgivende forsamling, hr. Ajavon, og den franske delegerede redegjorde for de to regeringers synspunkter med hensyn til Togolands fremtid. Hr. Ajavon gav udtryk for ønsket om, at det internationale formynderskab over området snarest muligt bringes til ophør, i hvilken forbindelse han oplyste, at hans regering ud fra ønsket om at vise forhandlingsvilje var indstillet på at afholde nye valg til den lovgivende forsamling før udgangen af 1958. Den togolesiske regering foreslog, at der blev taget følgende skridt:

1) Behandling og vedtagelse i den togolesiske lovgivende forsamling af en ændring af den af Frankrig udfærdigede statut for området, således at der gives Togoland fuldt selvstyre.

2) Nyvalg til den lovgivende forsamling på grundlag af almindelig valgret.

3) Den nye statuts ikrafttræden.

4) Automatisk ophør af formynderskabsoverenskomsten, så snart den nyvalgte forsamling træder sammen første gang.

Den franske delegerede anmodede på sin regerings vegne om, at 4. udvalg vedtog retningslinjer, som var egnede til at føre til formynderskabsoverenskomstens ophør.

Under den efterfølgende generaldebat i 4. udvalg viste det sig, at der ikke i udvalget ville kunne opnås flertal for på 12. samling at tage stilling til spørgsmålet om formynderskabsoverenskomstens ophør. Det blev fra forskellig side udtalt, at området først kunne karakteriseres som selvstyrende (hvilket er et af formynderskabssystemets mål ifølge pagtens artikel 76), når en række yderligere beføjelser var blevet overført af Frankrig til myndighederne i Togoland. I den forbindelse udtalte den togolesiske delegerede, at regeringen i Togoland var villig til at lade nyvalgene til den lovgivende forsamling overvåge af FN, og den franske delegerede oplyste, at den franske regering havde i sinde i løbet af kort tid at overføre samtlige beføjelser med undtagelse af diplomati, forsvar og møntvæsen til de togolesiske myndigheder.

Der fremsattes af *Danmark* sammen med *Canada*, *Liberia*, *Irland* og *Columbia* et resolutionsforslag, der efter at være blevet underkastet visse ændringer på forslag af bl. a. en gruppe af 11 lande (heriblandt *Indien* og *Jugoslavien*) blev vedtaget af

4. udvalg. For forslaget stemte 50 lande (heriblandt alle de nordiske lande, Frankrig, Storbritannien og USA); ingen stemte imod, medens 26 lande afholdt sig fra at stemme. I resolutionen, der er meget omfattende, udtales det bl. a., at plenarforsamlingen accepterer den togolesiske regerings indbydelse til i samarbejde med den administrerende magt (Frankrig) at træffe de fornødne foranstaltninger til, at FN fører tilsyn med valgene, og beslutter at udpege en kommissær hertil. Plenarforsamlingen anmoder endvidere kommissæren om at afgive en beretning til formynderskabsrådet og 13. plenarforsamling om resultatet af valgene. Den administrerende magt opfordres til at underrette formynderskabsrådet om gennemførelsen af den bebudede overførsel af beføjelser til den togolesiske regering, om resultatet af valgene og om de ønsker, som den nyvalgte forsamling måtte have givet udtryk for vedrørende formynderskabsoverenskomstens ophør. Plenarforsamlingen anmoder endelig formynderskabsrådet om at overveje de nævnte spørgsmål og afgive en beretning til 13. plenarforsamling, således at denne, såfremt den nye togolesiske lovgivende forsamling og den administrerende magt fremsætter ønsker herom, kan træffe afgørelse om formynderskabsoverenskomstens ophør i overensstemmelse med FNs pagt.

Plenarforsamlingen bekræftede den 29. november 1957 den af 4. udvalg vedtagne resolution med 50 stemmer (herunder alle de nordiske lande, Frankrig, Storbritannien og USA) mod 1 (Ghana), medens 29 lande undlod at stemme. Den 14. december 1957 valgte plenarforsamlingen med 69 stemmer ambassadør Max H. Dorsinville fra Haiti til kommissær med det mandat at overvåge de kommende valg i Togoland.

6. Grænsen mellem formynderskabsområdet Somaliland og Æthiopien.

(Dagsordenens punkt 39).

Som udgangspunkt for drøftelserne i 4. udvalg af ovennævnte dagsordenspunkt forelå to beretninger afgivet af Italien og Æthiopien, hvori de to lande gør rede for de i Addis Abbeba i tiden 8. juli—11. oktober 1957 stedfundne resultatløse forhandlinger.

Den italienske delegerede udtalte, at der nu burde finde mægling, subsidiært voldgift,